

Sonetul copacului semeț

Florin T. Roman

Când soarele răsare și primăvara vine
Cresc muguri și vlăstare pe pieptul său bătrân;
Cu fală se trudește spre cer, spre înălțime
Și capul îl ridică în semn că e stăpân

Peste natura-întreagă, ce-n față îi apare
La scară mult redusă, aproape un nimic,
Și ar vrea să tot crească, s-ajungă pân' la soare,
Dar soarele-i departe și el e încă mic.

Dar tocmai când se-înaltă mai mândru ca oricând
Și din tulpina-i groasă nasc alte ramuri dure
Sporind în greutate, tinzând înspre pământ,

Atunci el simte-n oase tăișul de secure
Care-i pătrunde-n suflet treptat, tot mai profund
Și cade jos și moare pe iarba din pădure.

21 august 1985